

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **P. J.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2017, čj. 4311/DS/2017, JID 153112/2017/KUUK/Bal, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 2. 2020, čj. 75 A 29/2017 - 68,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 2. 2020, čj. 75 A 29/2017 - 68, **se zrušuje**.

II. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 21. 9. 2017, čj. 4311/DS/2017, JID 153112/2017/KUUK/Bal, **se zrušuje** a **věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti 21 600 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Václava Voříška, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 9. 2017, č. j. 4311/DS/2017, JID 153112/2017/KUUK/Bal, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odbor správních činností a obecního živnostenského úřadu (dále jen „magistrát“), ze dne 14. 2. 2017, č. j. MDC/15339/2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce shledán vinným z nedbalostního spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč dle § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona a povinnost nahradit náklady

správního řízení ve výši 1 000 Kč dle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 24. 10. 2016 v čase 15:24 hod. na silnici č. I/13 v obci Ludvíkovice, mezi domy č. p. X1 a X2, na úrovni autobusových zastávek, jako řidič motorového vozidla tovární značky Audi registrační značky X1, s přívěsem MARO registrační značky X2, při jízdě ve směru na Markvartice překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci (50 km/h) o 21 km/h (naměřená rychlost 74 km/h, po odečtení tolerance radaru ±3 % tedy 71 km/h).

[2] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl rozsudkem ze dne 24. 2. 2020, čj. 75 A 29/2017-68 (dále jen „napadený rozsudek“). Námitku nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí spatřovaných ve skutečnosti, že žalovaný se nikterak nevypořádal s doplněním odvolání, které žalobce dne 7. 6. 2017 zaslal magistrátu v souladu s usnesením magistrátu ze dne 14. 3. 2017, přičemž magistrát měl předmětné doplnění odvolání dle § 12 správního řádu postoupit žalovanému, krajský soud neshledal důvodnou. Uvedl, že z předložených listin (kopií e-mailů) doplnění odvolání a „Potvrzení o doručení Vašeho elektronického podání“, kterými soud provedl dokazování při jednání, je patrné, že zmocněnec žalobce v těle zprávy jako zmocnitele uvedl osobu (T. R.) odlišnou od žalobce s odlišným datem narození i bydlištěm, věc označil odlišnou spisovou značkou od spisové značky přiřazené k věci žalobce a především v textu zprávy konstatoval, že doplnění odvolání zasílá ohledně údajného přestupku, kterého se měl dopustit T. R., a nikoliv žalobce, přičemž opět uvedl i odlišné datum narození a bydliště od data narození a bydliště žalobce. Výše uvedené mylné údaje, kterými zmocněnec žalobce označil e-mail s doplněním odvolání, se v souhrnu musely z pohledu magistrátu jevit jako přesvědčivá informace o tom, k jaké věci doplnění odvolání směřuje. V těle zprávy bylo dvakrát mylně uvedeno jméno, datum narození a adresa údajného přestupce a spisová značka věci, přičemž všechny tyto údaje přesně odpovídaly jiné věci, ve které zmocněnec žalobce jednal, a kumulativně tyto chybné údaje, které byť byly v rozporu se jménem uvedeným v předmětu e-mailu, oprávněně magistrát vedly k závěru, že předmětné doplnění odvolání se týká věci odlišné od věci žalobce. Magistrát a žalovaný tudíž nemohou nést odpovědnost za chybu a její logické následky, tedy zařazení doplnění odvolání k odlišnému spisu, které vznikly v důsledku poměrně rozsáhlého pochybení v doplnění odvolání zmocněncem žalobce.

[3] K námitce o absenci zákonných ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a § 12 odst. 1 zákona o přestupcích a odkazu na vyhlášku č. 231/1996 Sb. ve výroku krajský soud uvedl, že výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje všechna aplikovaná zákonná ustanovení ve smyslu § 68 odst. 2 správního řádu, namítaná chybějící ustanovení jsou obecné povahy, zatímco ve výroku uvedená ustanovení jsou k nim ve vztahu speciality, a proto není třeba ona obecná ustanovení ve výroku uvádět, odkaz na namítanou vyhlášku č. 231/1996 Sb. výrok obsahuje a § 13 odst. 1 zákona o silničním provozu nebyl aplikován.

II. Kasační stížnost

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[5] Krajský soud dle stěžovatele nesprávně aproboval rozhodnutí žalovaného, které je nepřezkoumatelné pro nevypořádání jeho vyjádření. Mezi účastníky není sporu o

to, že podání obsahující doplnění odvolání bylo doručeno správnímu orgánu, ani o to, že odvolání bylo nesprávně nadepsáno tak, že jde o podání ve věci T. R. namísto stěžovatele, a bylo označeno spisovou značkou případu pana R., ač v předmětu podání bylo explicitně uvedeno jméno stěžovatele - „*Doplnění odvolání ve věci pana P. J.*“. Spor tak je toliko o právní otázce, zda i přes uvedené nesprávné označení podání bylo povinností správního orgánu je vzít v úvahu. Zatímco krajský soud míní, že nikoliv, stěžovatel tvrdí opak. Stěžovatel zastává názor, že bylo-li v předmětu zprávy jasně uvedeno, že jde o podání „*ve věci pana P.J.*“, bylo nutné, aby správní orgán tuto instrukci nepomíjel a podání založil do spisu právě pana P.J., případně aby stěžovatele alespoň upozornil na rozpor mezi předmětem e-mailu a údajem o účastníku v jeho textu. To se však nestalo. Správní orgán s informací, že jde o „doplnění odvolání ve věci pana P.J.“, nikterak nenaložil a ve věci „pana P. J.“ dané doplnění odvolání ignoroval a argumenty v něm obsažené nevypořádal.

[6] Stěžovatel dále namítal vadu výroku prvostupňového rozhodnutí spočívající v absenci odkazu na § 11 odst. 1 písm. b) a § 12 odst. 1 a § 13 odst. 1 zákona o přestupcích, ač jde o důležitá právní ustanovení, dle kterých mělo být rozhodováno. Stěžovatel nesouhlasí s krajským soudem, že právní normy, které jsou vyjmenované ve výroku rozhodnutí, jsou vůči absentujícím právním normám ve vztahu speciality. Ustanovení normující sankční rozmezí však není ve vztahu speciality vůči ustanovením, dle kterých je nutno při ukládání sankce zhodnotit povahu a závažnost přestupku, jeho následky atp. Z toho vyplývá, že správní orgán byl povinen zvažovat též ustanovení, o nichž stěžovatel namítal, že nejsou ve výroku rozhodnutí uvedena jako ta, dle nichž správní orgán rozhodoval. V posuzované věci tak nejde „jen“ o to, že by správní orgán opomenul tato ustanovení uvést ve výroku rozhodnutí. Správní orgán je opomenul uvést ve výroku rozhodnutí, zároveň je však otázkou, zda je vůbec při rozhodování zvažoval. Podle stěžovatele zřejmě nikoli; z rozsudku krajského soudu lze seznat, že podle soudu nezvažoval, a ani nemusel. Podle stěžovatele však správní orgán tato ustanovení zvažovat musel.

[7] Dále stěžovatel nesouhlasil se zveřejněním osobních údajů zástupce stěžovatele na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti.

[10] Kasační stížnost je částečně důvodná.

[11] Nejdříve se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda stěžovatel uplatnil odvolací námitky řádně a včas. Pokud by tomu tak nebylo, nebyl by dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost.

[12] Ze správního spisu plyne, že dne 16. 11. 2016 bylo stěžovateli doručeno oznámení o zahájení přestupkového řízení a předvolání. K ústnímu jednání konanému dne 15. 12.

2016 se dostavil pouze zmocněnec stěžovatele, jenž požádal o vytvoření kopie kompletní spisové dokumentace; byla mu stanovena lhůta pro písemné vyjádření k věci do 27. 12. 2016. Dne 3. 1. 2017 obdržel magistrát e-mailem písemné vyjádření zmocněnce žalovaného. Magistrát si následně pro své rozhodnutí opatřil stanovisko společnosti RAMET a. s. ze dne 11. 1. 2017 k důkazní použitelnosti výstupu z rychloměru, načež se dne 3. 2. 2017 konalo druhé ústní jednání za přítomnosti zmocněnce stěžovatele a svědka M. B. – zasahujícího policisty. Dne 14. 2. 2017 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. Dne 13. 3. 2017 podal zmocněnec stěžovatele blanketní odvolání, načež byl výzvou ze dne 14. 3. 2017 vyzván k jeho doplnění ve lhůtě pěti pracovních dní. Žalovaný vydal dne 21. 9. 2017 napadené rozhodnutí.

[13] Obsahem správního spisu není doplnění odvolání, které zaslal zmocněnec stěžovatele dne 7. 6. 2017 magistrátu, tedy více než dva měsíce po uplynutí lhůty stanovené k doplnění, a které stěžovatel předložil jako důkaz v řízení před krajským soudem, neboť byla v textu podání uvedena osoba pana R., jeho identifikační údaje a spisová značka týkající se jeho věci, a proto bylo podání založeno do spisu pana R., a nikoliv stěžovatele.

[14] Nejvyšší správní soud nejprve uvádí, že za skutkově srovnatelný případ nelze označit stěžovatelem zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 264/2017 - 49, neboť v jím řešeném případě bylo doplněné odvolání doručeno nejen správnímu orgánu I. stupně, ale také přímo odvolacímu orgánu, a to den před vydáním jeho rozhodnutí. Soud konstatoval, že v takovém případě nemůže jít k tíži odvolatele v podobě nevypořádání jeho doplněných odvolacích námitek skutečnost, že se dle tvrzení žalovaného správního orgánu doplnění odvolání nedostalo včas do dispozice oprávněné úřední osoby. V nyní posuzované věci však předmětné podání nebylo žalovanému předtím, než vydal rozhodnutí, doručeno.

[15] Taktéž skutkově odlišný byl další případ, jehož se stěžovatel dovolával, řešený rozsudkem ze dne 7. 11. 2017, č. j. 8 As 162/2017 – 34. V něm Nejvyšší správní soud shledal, že správní orgán I. stupně svým nesprávným postupem způsobil, že se vyjádření odvolatele nedostalo k odvolacímu orgánu včas, neboť ačkoli již správní orgán I. stupně nebyl funkčně příslušný, vyzýval podatele vyjádření k doložení plné moci prokazující jeho zmocnění jednat za odvolatele namísto toho, aby podání přeposlal odvolacímu orgánu. Mezi podáním vyjádření a rozhodnutím ve věci tudíž uplynul měsíc, kdy mělo a mohlo být podání postoupeno odvolacímu orgánu (vyjádření bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 9. 12. 2015 a odvolací orgán rozhodl dne 8. 1. 2016).

[16] Nejvyšší správní soud se však neztotožňuje se závěry krajského soudu, že uvedené mylné údaje, kterými zmocněnec stěžovatele označil e-mail s doplněním odvolání, se v souhrnu musely z pohledu magistrátu jevit jako přesvědčivá informace o tom, k jaké věci doplnění odvolání směřuje. Je pravda, že v těle zprávy bylo dvakrát mylně uvedeno jméno, datum narození a adresa údajného přestupce a spisová značka věci, přičemž všechny tyto údaje přesně odpovídaly jiné věci, ve které zmocněnec stěžovatele jednal, a kumulativně tyto chybné údaje mohly vést správní orgán k závěru, že předmětné doplnění odvolání se týká věci odlišné od věci stěžovatele. Nicméně podstatnou skutečností je uvedení slov „*doplnění odvolání ve věci P. J.*“ do předmětu podání. Postup pracovníka magistrátu, tedy zařazení doplnění odvolání k odlišnému spisu proto, že v těle sdělení se hovořilo o panu

R., je lidsky pochopitelný, avšak nemůže jít k tíži stěžovatele, jakkoli jednou z příčin zde byla stěžovatelova chyba. Chyby, které bylo možno se vyvarovat, se však dopustil i správní orgán, přesněji jeho příslušný pracovník. Jestliže v předmětu podání a v průvodním textu podání byly uvedeny dvě odlišné osoby a s oběma bylo vedeno správní řízení, správní orgán mohl a měl požadovat po zmocněnci stěžovatele vyjasnění. V nyní posuzované věci se navíc stalo to, že zmocněnci stěžovatele byla zaslána doručenka, v níž je uvedeno: „*Potvrzujeme Vám tímto, že Vaše datová zpráva (věc: Doplnění odvolání ve věci pana Pavla Jasanského) byla přijata na elektronickou adresu podatelny Magistrátu města Děčín (posta@mmdecin.cz) a bude postoupena k dalšímu zpracování*“. Na základě této doručenky tak mohl zmocněnec nabýt přesvědčení, že doplnění odvolání označil bez chyb.

[17] Vzhledem k výše uvedenému shledal Nejvyšší správní soud námitku stěžovatele důvodnou. Magistrát pochybil, když neučinil žádné kroky k vyjasnění nesrovnalostí mezi osobou uvedenou ve věci podání a osobou uvedenou v průvodním textu podání, a zatížil tak napadené rozhodnutí vadou mající vliv na jeho zákonnost.

[18] Nejvyšší správní soud dodává, že podání zjevně nebylo učiněno ve stanovené lhůtě, nicméně opakovaně bylo judikováno, že podání obecného zmocněnce stěžovatele je vyjádřením ve věci. Obviněný z přestupku má právo se vyjádřit ke všem skutečnostem a podávat návrhy. Účastníci řízení jsou dle § 36 odst. 1 správního řádu oprávněni činit návrhy až do rozhodnutí ve věci, nestanoví-li jim k tomu správní orgán lhůtu. I vyjádřeními podanými po uplynutí lhůty je však správní orgán povinen se zabývat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2011, čj. 8 As 40/2010 - 59).

[19] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal, že krajský soud pochybil při vypořádání žalobní námitky, že výrok správního rozhodnutí neobsahoval všechna ustanovení, která správní orgán I. stupně aplikoval, jelikož v něm nebyly uvedeny § 11, § 12 a § 13 zákona o přestupcích. V projednávané věci správní orgán prvního stupně ve výroku svého rozhodnutí konstatoval, že se stěžovatel „*je vinen, že se porušením ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. z nedbalosti dopustil přestupku proti zákonu o silničním provozu podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb.*“ a dále že se za shora uvedené jednání stěžovateli ukládá „*podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., **pokuta ve výši 2.500,- Kč***“.

[20] Nejvyšší správní soud v tomto směru odkazuje na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, č. 3656/2018 Sb. NSS, ohledně náležitostí výroku správních rozhodnutí v oblasti správního trestání. Rozšířený senát dospěl k závěru, že „*správní orgán rozhodující o správním deliktu musel ve výrokové části rozhodnutí uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, **která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu*** [pozn. NSS nyní přestupku]. *Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takovéhoto pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil.*

Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl.“ (zvýraznění a poznámku přidal Nejvyšší správní soud).

[21] Ve stěžovatelově případě je výrok rozhodnutí dostatečně určitý a obsahuje všechna ustanovení, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě přestupku. Touto porušenou právní normou byl § 18 odst. 4 ve spojení s § 125c odst. 1 písm. f) bodem 3 zákona o silničním provozu. Stěžovatelovo tvrzení o neurčitosti výroku nemůže obstát, neboť, jak správně dovodil i krajský soud, stěžovatel nemohl mít s ohledem na znění výroku žádné pochyby o právní kvalifikaci skutku kladeného mu za vinu, ostatně sám proti této kvalifikaci obsáhle brojil v rámci soudního řízení. Zákon o silničním provozu je při posouzení přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu zvláštní právní úpravou k obecnému zákonu o přestupcích a v projednávané věci má aplikační přednost. Jak totiž vyplývá z § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu, přestupku se dopustí ten, kdo naplní předpoklady zde stanovené, přičemž podle § 125c odst. 5 téhož zákona následuje obligatorní uložení pokuty. Správní orgán tak postupuje nikoliv podle benevolentnější obecné úpravy § 11 zákona o přestupcích, ale podle zvláštní úpravy obsažené v § 125c zákona o silničním provozu. Podle § 13 zákona o přestupcích lze pokutu uložit do 1 000 Kč, nestanoví-li zvláštní část tohoto zákona nebo jiný zákon pokutu vyšší. Tímto jiným zákonem je v případě stěžovatelova přestupku zákon o silničním provozu, který závazně stanoví konkrétní výše pokut. Stěžovatelova argumentace je tak nedůvodná, neboť se nejedná o dva konkurující si předpisy, ale o vztah obecné a zvláštní právní úpravy, jak ostatně uvedl již krajský soud.

[22] K nesouhlasu stěžovatele a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na internet (včetně návrhu na postoupení jejich žádosti o anonymizaci státní správě soudu) Nejvyšší správní soud uvádí, že se k tomu v případě téhož advokáta již opakovaně vyjadřoval, např. přípisem předsedy Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 - 7, či ve věcech vedených pod sp. zn. 2 As 383/2017 a sp. zn. 9 As 413/2018. Způsob, jakým Nejvyšší správní soud standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani jeho advokáta. Jak již zdejší soud mnohokráte uvedl, pokud „*se Mgr. V. V. cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení*“ (viz usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, obdobně srov. rozsudky ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017 - 38, a mnohé další).

IV. Závěr a náklady řízení

[23] S poukazem na shora uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, a proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek krajského soudu. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, vzhledem ke zjištěným vadám správního rozhodnutí, než zrušit rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud proto v

souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu [§ 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.].

[24] Protože Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a zároveň zrušil i rozhodnutí žalovaného, rozhodl také o náhradě nákladů řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.), podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[25] Stěžovatel měl ve věci úspěch, přísluší mu tedy podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení vynaložených proti žalovanému, který naopak ve věci úspěch neměl. Náklady řízení stěžovatele v tomto případě tvoří soudní poplatky, odměna jeho zástupce a hotové výdaje. Na soudních poplatcích stěžovatel zaplatil celkově 8 000 Kč (3 000 Kč za podání žaloby a 5 000 Kč za podání kasační stížnosti). Stěžovatel byl před krajským soudem i Nejvyšším správním soudem zastoupen advokátem.

[26] Za zastoupení v řízení před krajským soudem přísluší odměna za tři úkony právní služby: převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a účast na jednání dne 24. 2. 2020 [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů]. Podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu náleží zástupci stěžovatele odměna za tyto tři úkony právní služby v částce 9 300 Kč (3 x 3 100 Kč) a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v částce 900 Kč (3 x 300 Kč). Celkem tedy činí odměna za zastupování v řízení před krajským soudem částku 10 200 Kč.

[27] Za zastoupení v řízení před Nejvyšším správním soudem přísluší odměna za jeden úkon právní služby, a sice podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu]. Podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu náleží zástupci stěžovatele odměna za tento úkon právní služby v částce 3 100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč, celkem 3 400 Kč.

[28] Stěžovateli tedy náleží náhrada nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti v celkové výši 21 600 Kč. Žalovaný je povinen uhradit žalobci uvedenou částku ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2022

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu